

Borsodi L. László

Csak te, csak téged

Albius Tibullus IV. könyve nyomán

Milyen jó lenne, ha én csak téged, csak téged,
és csak engem, te csak engem!
Nézd, bejárom a várost, az országot,
és bárhol járok, mindig csak te, csak téged.
Milyen jó volna, ha csak én tudnám egyedül,
milyen gyönyörű vagy, és milyen veled a gyönyör,
ha nem kívánna más, csak én, csak én! Téged!
Ne legyenek irigyeink, ne csodáljon más,
csak félrevonulva, csak ketten, ketten!
Elszaladnék veled sűrű vadonba, magas hegyekbe,
hol utakat más nem taposott, hol másért virág nem nyílt.
Mert te vagy a ragyogásom, te vagy a sötétem,
te vagy a társam, a társas magányom,
zajban a csend, szavak között a némaság.
Immár bárhogyan is van, egyedül te vagy:
te adod magad nekem, te vonod meg magad tőlem.
Mindenem a tiéd, még ez a vers is.
Enyém vagy, enyém maradsz, néha ezt remélem.

BORSODI L. LÁSZLÓ (1976, Csíkszereda) költő, irodalomtörténész, kritikus, tanár. Legutóbbi kötete: *Nélkülem is rendezi* (versek, Csíkszereda, 2025, Bookart Kiadó).

Harmathullás

Azt mondják, szerény, azt mondják, vonzó,
azt híresztelik, van benne valami démoni.
Én nem mondok semmit – távolról nem nézem,
közelről nem látom. Azt mondják, ilyen Ő.
Azt sejttem, inkább Én. Ki irigyen lesi,
furcsának gondolja, tegnap mást csókolt,
ma engem, érzem, ahogy ajkunk íve összeér.
Nem tudom, mire gondolhat, mire vágyik,
de hull a múlt, mint a harmat.
Sárgarigó füttye vagy bagoly huhogása?
Megrészegít az is, ez is,
ha lüktetni kezdenek a színek,
és boldog semmittevésben heverhetek,
mert nem kell arra gondolni,
milyen lesz holnap nélküle.

Sötétedő fák alatt

Szokatlanul nyugalmas az alkony –
vigyázva járunk sötétedő fák alatt.
Persze tisztább vonalakat képzelünk,
de sejtjük, hiába vágyunk elevenebb
színekre. Hagyjuk, ússzanak át lelkünkön
a tárgyak, és foszoljon szerte, ami
felejtésre érdemes. Nem szívesen ölelsz,
de hagyod, hogy karom elinduljon,
mégis félek: utolsó pillanatban
elfordulsz, és nem engeded,
hogy két láthatár végérvényesen
egymásba kapcsolódjon.

Kövek, kövek

Heverünk a szoba padlóján, azt mondom: jó nagyon.
Zenét hallgatunk, emlékezünk értelmetlenül,
nyugtatsz, mintha az időt szeretnéd kijátszani,
pedig bennem zeng az izgalom, és mardos egyre,
hogy tavaly még nem így volt, kezem megremeg.
Ha a szavakban nincs, hallgatásodban lehetne öröm,
de az éjszaka is süppedt néhány centit a diófa törzse,
a nyitva felejtett pince denevérek szállása,
kutunkból éjfél körül fel-felsőhajt Gönczi Dénes,
és hordja, hordja a köveket Szendy Ilka.

Szállás

Széttépi a szél, amit mondani akartam,
a fecskék nagyon messze repülnek,
csak a denevérek maradnak itt életnek.
Valaki a kerítésen túl még elidőz,
leskelődik, itthon vagyunk-e,
de mi már rég lesötétítettünk,
ne kelljen kinyitnunk ajtót, ablakot,
ne kelljen kérdésekre válaszolnunk,
szállást adnunk újabb vendégnek.
Hagyjuk csalódottan elmenni,
nem akarunk tudni róla, mit sejt,
nem akarunk arra gondolni, visszatér-e.
Öreg kutunkból meregetjük a vizet évek óta.
Abban bízunk, még kitart egy ideig.